

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: nezl. **P. H.**, zast. Mgr. Vitem Brožkem, advokátem se sídlem Na Kovárně 472/8, Praha 10, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zast. prof. JUDr. Janem Křížem, CSc., advokátem se sídlem Dlouhá 13, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2013, č. j. S-MHMP 561133/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 A 187/2013 - 132,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 A 187/2013 - 132, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2013, č. j. S-MHMP 561133/2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitelky Mateřské školy, Praha 4, Na Příčné mezi 186, ze dne 28. 5. 2013, č. j. 70/2013. Ředitelka rozhodla, že se stěžovatel nepřijímá do mateřské školy. Důvodem bylo nepředložení dokladu, že se stěžovatel podrobil stanoveným pravidelným očkováním, nebo má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.

[2] Městský soud v napadeném rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, uvedl, že správní rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná. Splňují totiž náležitosti podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „správní řád“), v odůvodnění jsou uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se orgány řídily, a jejich stanovisko k námitkám účastníka. Ze žádosti stěžovatele o přijetí do mateřské školy vyplynulo, že zákonná zástupkyně stěžovatele jako jediný

doklad ve smyslu § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), předložila čestné prohlášení, kde uvádí, že stěžovatel je zdravý a že matka nemá poznatky o tom, že by nemohl být zařazen do kolektivu. Ani na výzvu ředitelky mateřské školy nebyl předložen jiný doklad o tom, že se stěžovatel podrobil stanoveným pravidelným očkováním, nebo že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.

[3] Ani ostatní přílohy stěžovatelovy žádosti dle městského soudu nejsou dokladem ve smyslu § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť se jedná o podání datovaná dnem 20. 3. 2011, tedy neaktuální k datu zahájení správního řízení o přijetí stěžovatele do mateřské školy na školní rok 2013/2014.

[4] Dle § 50 zákona o veřejném zdraví může mateřská škola přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Průkazem pravidelného očkování je ve smyslu § 47 odst. 2 uvedeného zákona očkovací průkaz dítěte a zdravotnická dokumentace očkovaného. Městský soud pak navázal, že zástupkyně stěžovatele nepředložila k žádosti očkovací průkaz či výpis ze zdravotní dokumentace stěžovatele svědčící o stanoveném pravidelném očkování dítěte ani doklad, že stěžovatel je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Čestné prohlášení takovým dokladem být nemůže, neboť jím nemůže být proveden důkaz.

[5] Městský soud shledal žalobu nedůvodnou a dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] V kasační stížnosti se uvádí, že stěžovatel jako malý nebyl z důvodu kontraindikací očkovan, jeho kontraindikace v roce 2009 nikdo nezpochybnil. Později lékařka placená z veřejných prostředků již žádné očkování nedoporučila, matce stěžovatele naopak doporučila, aby si je zajistila soukromě. Ve druhém roce života stěžovatele lékařka tvrdila, že již není kompetentní očkovat, jelikož očkovací schéma je jen pro novorozené děti v prvním roce života. Lékařka potvrdila, že stěžovatel může být přijat do mateřské školy, potvrdila i soulad očkování se zákonem, a to větou „*žádné pravidelné očkování stanovené zákonem dítěti nechybí*“. Rodič dal najevo vůli zajistit očkování dítěte z veřejných prostředků, matka marně psala i na ministerstvo, že projevuje vůli dát dítě očkovat.

[7] Stěžovatel namítl, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rodič odevzdal dokument *vyjádření lékaře* ze dne 11. 3. 2011, který byl dne 20. 3. 2011 podepsán rodiči, kteří s vyjádřením lékařky souhlasili. Zde je uvedeno, že doklad o očkování bude připojen dodatečně, k datu vystavení dokumentu nezletilé dítě nemá v dokumentaci žádné očkování, tj. pravidelné očkování dítěti nechybí. Lékařka nechtěla dítě očkovat od roku 2009, považovala pravděpodobně dle stěžovatele za finančně nákladné zjišťovat si informace. V případě, že by dítěti chybělo alespoň jedno očkování, bylo by povinností lékařky mu jej doporučit a poskytnout mu k němu informace.

pokračování

[8] Matka stěžovatele čestně prohlásila, že žádné očkování svého dítěte nikdy neodmítla. Soud to však ignoroval. Čestné prohlášení musí být důkazem a správní orgán i soud se jím musí zabývat.

[9] Stěžovatel poukázal na záznam správního orgánu ze dne 1. 9. 2011, kde je napsáno, že lékařka sdělila, že nedošlo ke změně. Kdyby lékařka dospěla k názoru, že je nezbytné, aby si dítě nějaké očkování doplnilo, nenapsala by, že dítěti žádné očkování nechybí. Pokud lékařka potvrdila, že dítě může být přijato již v březnu, nebude později v září 2011 tvrdit, že si má dítě očkování doplnit. Podstatné dle stěžovatele je, že lékařka, ačkoli nemá ve své dokumentaci údaj o tom, že dítě bylo očkováno, žádné očkování nedoporučila, protože žádné není nezbytné.

[10] Stěžovatel označil správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná. Lékař nese odpovědnost v případě očkování. Pokud by rodič nechal očkovat dítě, protože si to přeje ředitelka mateřské školy či úřednice, ale lékař to odmítne, mohlo by jít o týrání dítěte.

[11] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 16/14 vyložil, že není nutné trvat doslovně na definici trvalá kontraindikace, ale postačí, když je prokázáno, že zdravotní stav dítěte nedovoluje podání očkovací látky. Stěžovatel pak odkazuje na doc. MUDr. V. T., Ph.D., jemuž přisuzuje výrok, že kontraindikace buď je, nebo není, a to vždy v konkrétním čase, a že v medicíně není nic zcela trvalého, mělo by proto postačovat potvrzení kontraindikace bez bližší specifikace.

[12] Dle tvrzení v kasační stížnosti správní orgány a městský soud nerespektovaly stanoviska lékařek, ale zároveň si ani nevyžádaly jiná stanoviska. Rodiče nikdy neodmítli očkování. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, protože nelze rozeznat, kdo jsou účastníci a kdo jím byl zavázán. Pokud žalovaný považuje předložený doklad od lékařky za vnitřně rozporný, měl by konat a takové pochybení řešit. Je to žalovaný, kdo je oprávněn lékařku kontrolovat a odebrat jí oprávnění. Sám žalovaný má zjednat nápravu. Pokud samotná lékařka není rozhodnutím vázána, soud nemá nepřijetí dítěte do mateřské školy zdůvodňovat nesplněním povinností ze strany lékaře.

[13] Za alarmující považuje stěžovatel vyjádření žalovaného, že významné je pouze to, zda byla podmínka povinného očkování splněna, a nikoli to, proč tato podmínka splněna nebyla. Povinnost kontrolovat lékařku má žalovaný, byť jeho jiný odbor. Žalovaný klade za vinu stěžovateli, že si neopatřil doklady o očkování, a neřeší námitky, že lékařka má již od roku 2010 stejný názor, že dítěti očkování nechybí. Jeden doklad lékařka vystavila a další vystavit odmítá. Žalovaný dle stěžovatele tvrdí, že zákon vyžaduje nějaké očkování, ale nesdělil, jaké očkování konkrétně stěžovateli chybí. Žalovaný si vymyslel, že je v zákoně nějaké ustanovení, které tam dle stěžovatele není, a stěžovatele nařknul, že toto ustanovení nedodržel.

[14] Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože do spisu nebyl založen doklad od lékařky V., která rovněž doporučila přijetí stěžovatele do mateřské školy. Při jednání matka stěžovatele upozornila soud, že doklad od této lékařky není ve spisu, přitom jej ale žalovaný měl i v posledním roce 2014, kdy se stěžovatel pokoušel do mateřské školy dostat. Důkaz dokladem od lékařky V. nebyl v řízení proveden, ačkoli to bylo navrženo.

[15] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spatřuje stěžovatel též v tom, že není zřejmé, proč ředitelka mateřské školy vyžaduje očkování od dětí, nikoli však od personálu školy. Stěžovatel namítl i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jelikož nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rodiče nikdy očkování stěžovatele neodmítli, pokud tedy někdo na doklad od lékařky uvedl opak, nejde o pravdivé sdělení. Pokud Ministerstvo zdravotnictví a žalovaný trvají na svém výkladu, musí přimět lékařku k vystavení dokladu, ale především k potvrzení, že dříve chybovala, když tvrdila, že dítě může být do školy přijato.

[16] Městský soud se řádně nevypořádal s námitkou, že řízení bylo zahájeno dne 20. 6. 2012 a ve spise jsou podklady až od 19. 3. 2013. V roce 2012 bylo jedno řízení zahájeno v řádném termínu a druhé až dne 20. 6. 2012 po nepřijetí stěžovatele do mateřské školy. Ve spisu chybí klíčové dokumenty, chybí zde námitka podjatosti proti úřednicím žalovaného. Stěžovatel namítl, že odůvodnění městského soudu, že žádost se podává na příští školní rok, je chybné. Takový výklad by vylučoval přijetí dětí, které se přistěhují či chtějí z jiného důvodu přijmout do mateřské školy ihned. Stěžovatel v řízení požadoval nejprve vyřešit předběžnou otázku s cílem, aby bylo prokázáno, že žalovaný požaduje splnění podmínky, kterou neumí sám konkrétně definovat, a tato podmínka ani v právním řádu neexistuje.

[17] Stěžovatel namítl, že očkování by mělo být stanoveno přímo v zákoně. Zákon by měl definovat i seznam nemocí a očkovacích látek proti nim. Nejvyšší správní soud i Ústavní soud dospěly k závěru, že pro omezení základních práv je rozhodující, aby pravidla byla dostatečně jasná a předvídatelná. V případě stěžovatele však pravidla jasná ani předvídatelná nejsou a Česká republika mu neposkytla ochranu proti svévolným zásahům úřednic žalovaného, které tvrdily, že si má očkování doplnit sám.

[18] Za zmatečný považuje stěžovatel odkaz městského soudu na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 16/14. Stěžovatel se nepodrobil očkování nejen ze zdravotních důvodů. Jednak jeho zdravotní stav znemožňoval podání očkovací látky, jednak závažným důvodem byla skutečnost, že lékařka žádné očkování hrazené z veřejných prostředků stěžovateli nenabídla. Stěžovatel považuje za nesprávnou úvahu Ústavního soudu o proočkovanosti a kolektivní imunitě. Dle vědeckých studií např. současná acelulární vakcína proti černému kašli aplikovaná plošně od roku 2007 nezabraňuje šíření nemoci.

[19] Stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek městského soudu byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[20] Žalovaný považuje napadený rozsudek za správný a má za to, že městský soud jej srozumitelným způsobem odůvodnil. Pro přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání je dle § 50 o ochraně veřejného zdraví stanoveno objektivní kritérium, a to podrobení dítěte pravidelným očkováním či doložení dokladu o kontraindikaci či imunitě proti nákaze. Stěžovatel žádný doklad ve smyslu § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví nepředložil. Žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

pokračování

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

IV. a) Právní úprava a její výklad

[22] Dle 34 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „školský zákon“), platí: *Při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání je třeba dodržet podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*²²⁾ Poznámka pod čarou 22) ve školském zákoně směřuje k § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví.

[23] Dle § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví platí: *Zařízení poskytující péči o dítě do 3 let věku v denním režimu nebo předškolní zařízení mohou přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.*

[24] Dle § 46 odst. 1, věty první, zákona o ochraně veřejného zdraví: *Fyzická osoba, která má na území České republiky trvalý pobyt, cizinec, jemuž byl povolen trvalý pobyt, cizinec, který je oprávněn k trvalému pobytu na území České republiky, a dále cizinec, jemuž byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na dobu delší než 90 dnů nebo je oprávněn na území České republiky pobývat po dobu delší než 90 dnů, jsou povinni podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkování.*

[25] Dle § 46 odst. 2 zákon o ochraně veřejného zdraví: *Před provedením pravidelného a zvláštního očkování je fyzická osoba povinna podrobit se v případech upravených prováděcím právním předpisem vyšetření stavu imunity (odolnosti). Pravidelné a zvláštní očkování se neprovede při zjištění imunity vůči infekci nebo zjištění zdravotního stavu, který brání podání očkovací látky (trvalá kontraindikace). O těchto skutečnostech poskytovatel zdravotních služeb vystaví fyzické osobě potvrzení a důvod upuštění od očkování zapíše do zdravotnické dokumentace.*

[26] Prováděcím právním předpisem, na který § 46 zákona o ochraně veřejného zdraví odkazuje, je vyhláška č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o očkování“). Dle § 2 odst. 1 písm. a) této vyhlášky je do pravidelného očkování zahrnuto očkování *proti tuberkulóze, proti záškrtu, tetanu, dávivému kašli, invazivnímu onemocnění vyvolanému původcem Haemophilus influenzae b, přenosné dětské obrně a virové hepatitidě B, proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím, proti pneumokokovým nákazám a proti virové hepatitidě B.*

[27] Nejvyšší správní soud konstatuje, že dle § 3 odst. 1 vyhlášky o očkování se očkování proti tuberkulóze provádí u dětí, které mají indikace uvedené v příloze č. 3 k této vyhlášce. Očkování je tedy vázáno na podmínku indikací, kterou nemusí splňovat všechny děti.

[28] Očkování proti záškrtu, tetanu, dávivému kašli, invazivnímu onemocnění vyvolanému původcem *Haemophilus influenzae b*, přenosné dětské obrně a virové hepatitidě B se provádí v průběhu prvního roku života dítěte (§ 4 odst. 1 vyhlášky o očkování). Vyhláška nestanoví žádnou podmínku (např. v podobě indikace jako je tomu u očkování proti tuberkulóze), kterou by byla nutnost provedení očkování podmíněna. Vyhláška o očkování jen stanoví termín, do kdy má být očkování provedeno. Na druhé straně text vyhlášky nevyklučuje, aby očkování proti těmto nemocem proběhlo i později, pokud k němu nedošlo v průběhu prvního roku života dítěte. Nejvyšší správní soud pak konstatuje, že ze samotné podstaty právní úpravy, která stanovuje povinné očkování, lze dovodit, že nedojde-li k očkování v termínu dle § 4 odst. 1 vyhlášky o očkování proti nemocem stanoveném v tomto ustanovení, je nutné provést očkování později za podmínky, že zde není dána trvalá kontraindikace či imunita proti nákaze.

[29] V § 5 vyhlášky o očkování je stanoveno pravidelné očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím, není zde však stanoven nejzazší termín, kdy má k tomuto očkování dojít. Nicméně z § 34 odst. 5 školského zákona a § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví lze dovodit, že ke splnění této povinnosti má dojít před nástupem dítěte do předškolního zařízení (viz bod 29. usnesení rozšířeného senátu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 8 As 6/2011 - 120, publ. pod č. 2624/2012 Sb. NSS; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 4 As 11/2011 - 97, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[30] Očkování proti pneumokokovým nákazám je vázáno na zdravotní indikace zmíněné v příloze č. 1 k vyhlášce o očkování (§ 6 odst. 2 této vyhlášky). Očkování proti virové hepatitidě B je vázáno na podmínky v § 7 odst. 1 vyhlášky o očkování, které nebudou zcela pravidelné u malých dětí.

[31] Na tomto místě lze učinit dílčí shrnutí, že pravidelné očkování proti tuberkulóze, pneumokokovým nákazám a proti virové hepatitidě B je ve vyhlášce o očkování vázáno na určité podmínky, které nemusí být splněny u všech dětí (jde o stanovené indikace či jiné skutečnosti). Pravidelné očkování proti záškrtu, tetanu, dávivému kašli, invazivnímu onemocnění vyvolanému původcem *Haemophilus influenzae b*, přenosné dětské obrně a virové hepatitidě B a proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím není ve vyhlášce o očkování vázáno na nějaké podmínky, uplatní se tak jen omezení plynoucí ze zákona – těmto očkováním se tak není třeba podrobit při zjištění imunity vůči infekci nebo zjištění zdravotního stavu, který brání podání očkovací látky (trvalá kontraindikace), jak vyplývá z § 46 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví.

[32] Z výše popsané právní úpravy tedy vyplývá, že podmínkou přijetí dítěte do mateřské školy je skutečnost, že se dítě podrobilo očkování proti nemocem zmíněným ve vyhlášce o očkování za podmínek stanovených v této vyhlášce a zákoně o ochraně veřejného zdraví, nebo má doklad, že je proti nákaze imunní nebo že se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.

pokračování

[33] Stěžovatel namítl, že očkování by mělo být stanoveno přímo v zákoně a zákon by měl obsahovat i seznam nemocí a očkovacích látek proti nim. S tím nelze souhlasit. Nejvyšší správní soud konstatuje, že povinnost podrobit se očkování je stanovena zákonem (viz výše citovaný § 46 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví). Jak již ve vztahu k § 46 zákona o ochraně veřejného zdraví shledal Ústavní soud v bodech 68. až 70. nálezu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 19/14 (č. 97/2015 Sb., dostupném též z <http://nalus.usoud.cz> stejně jako další zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu):

„Nelze však při nezbytném akcentu na obecnost právní úpravy uzavřít, že by rozsah očkování nebyl zákonem upraven s potřebnou mírou podrobnosti. Každý z jednotlivých druhů očkování vypočtených „až“ v ustanovení § 2 prováděcí vyhlášky, ať již jde o očkování pravidelné, zvláštní, mimořádné, očkování při úrazech a poraněních či před některými léčebnými výkony a očkování fyzickou osobou vyžádané, je totiž nevyhnutelně spojen se zcela konkrétními nemocemi, se skutečnostmi určitý druh očkování podmiňujícími, s následnými časovými požadavky na očkování a také s vymezením specifických důvodů pro očkování (očkování před léčebnými výkony) či stanovením určitých profesí (zvláštní očkování). Posledně zmíněná konkrétní se tak stávají odůvodněnou součástí prováděcího předpisu. Systematika právní úpravy zde velí neoddělovat úpravu jednotlivých druhů očkování a těch velmi určitých a nezřídka dobově (včetně stavu vědeckého poznání) podmíněných skutečností, jež se k nim váží. V popsané právní úpravě proto nelze spatřovat jakoukoli vadu stran stanovení rozsahu očkování, která by měla založit její ústavní nonkonformitu.

Obdobný závěr činí Ústavní soud v relaci k námitce stěžovatelů stran stanovení způsobu očkování; ten by podle nich neměl být popsán v prováděcí vyhlášce, ale v zákoně. Úprava způsobu provedení očkování je však již prima vista přiřaditelná nikoli k obecné úpravě, ale k prováděcímu předpisu. Ten ostatně – a to je nutné zdůraznit – pojednává převážnou měrou právě o podmínkách realizace jednotlivých druhů očkování proti konkrétním nemocem.

Za pomoci jazykového i systematického výkladu lze proto oprávněně dovodit, že text ustanovení § 46 zákona o ochraně veřejného zdraví je dostatečně jasný a srozumitelný a vyplývají z něj spolehlivě základní atributy a meze právní úpravy povinného očkování proti infekčním nemocem. Zmocnění, jež je v zákonné úpravě poskytnuto prováděcí vyhlášce za účelem regulace podrobností spjatých s realizací povinné vakcinace, využívá podzákonná norma v daných mezích, aniž by zasáhla do skutkové podstaty obsažené v podstatných znacích v zákoně. Nedošlo tedy k legislativnímu zásahu do garancí poskytnutých nositelům základních práv a svobod v čl. 4 odst. 1 a 2 Listiny.“

[34] K obdobným závěrům dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše zmíněném usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 8 As 6/2011 - 120, na které lze pro stručnost odkázat.

IV. b) Stěžovatelem tvrzené doklady k očkování, kontraindikaci či imunitě

[35] Jak již bylo v bodě [31] shora vyloženo, očkování proti záškrtu, tetanu, dávivému kašli, invazivnímu onemocnění vyvolanému původcem *Haemophilus influenzae b*, přenosné dětské obrně a virové hepatitidě B a proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím není ve vyhlášce o očkování vázáno na nějaké podmínky. Správní orgány tudíž ve vztahu k očkování proti uvedeným nemocem měly v řízení o přijetí dítěte do mateřské školy

zkoumat, zda stěžovatel doložil, že je proti nim očkovan, či doložil, že je proti nákaze imunní nebo že se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.

[36] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že vyjádření MUDr. Ř. ze dne 11. 3. 2011 dokladem o požadovaných skutečnostech není. V tomto vyjádření se uvádí: „*Doklad o očkování bude připojen dodatečně, k dnešnímu dni dítě nemá v mé dokumentaci žádné očkování. Tj. pravidelné očkování stanovené zákonem dítěti nechybí (doplněno před potvrzením).*“

[37] Zmíněné vyjádření lékařky ze dne 11. 3. 2011 již Nejvyšší správní soud jednou hodnotil a shledal, že obsahuje vzájemně rozporné údaje (k tomu viz rozsudek ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3 As 68/2013 - 77). Ve vyjádření se ani v náznaku nehovoří o kontraindikacích či stěžovatelově imunitě proti nákaze, z vyjádření tak nelze žádným způsobem dovodit, že by kontraindikace či imunita mohly být důvodem, proč stěžovateli stanovené očkování nechybí. V takovém případě však skutečnost, že v dokumentaci lékařky nemá stěžovatel žádné očkování, nasvědčuje tomu, že stěžovatel nebyl očkovan proti nemocen uvedeným v bodě [35] shora, to však znamená, že mu stanovené očkování chybí, což je rozporné s poslední větou citované části vyjádření lékařky ze dne 11. 3. 2011.

[38] Nejvyšší správní soud souhlasí též s tím, že ani čestným prohlášením matky stěžovatele nebyly požadované skutečnosti doloženy. Ve vztahu ke zjištění trvalé kontraindikace či imunity vůči nákaze jde o odborné otázky z oblasti medicíny, vyjádření laika v daném oboru (zde: matky dítěte), ať již učiněné formou čestného prohlášení či vyjádření zaslaného správnímu orgánu, nemá vypovídací hodnotu, nelze jím tudíž hodnověrně doložit imunitu či kontraindikaci. Ve vztahu k otázce, proti jakým nemocem byl stěžovatel očkovan, nelze z předloženého čestného prohlášení seznat konkrétní informace (matka stěžovatele zde prohlašuje, že s otcem stěžovatele nikdy neodmítli žádné očkování syna). Z takového čestného prohlášení nelze vůbec seznat, zda byl stěžovatel proti nějakým nemocem očkovan, a pokud ano, tak proti kterým.

[39] V čestném prohlášení matka stěžovatele uvedla, že za doklad o tom, že se dítě podrobilo pravidelným očkováním stanoveným zákonem, je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci, považuje potvrzení lékařky, že dítě může být přijato do mateřské školy, může se účastnit školy v přírodě, a její potvrzení, že pravidelné očkování dítěti nechybí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde toliko o vyjádření subjektivního hodnocení matky stěžovatele ve vztahu k vyjádření lékařky. S tímto subjektivním hodnocením matky soud nesouhlasí z důvodů již uvedených v bodě [37], v žádném případě nemůže jít o doklad ve smyslu § 50 zákona o veřejném zdraví. Městský soud správně poukázal na to, že očkování dítěte lze typicky prokázat očkovacím průkazem či zdravotní dokumentací, kam je poskytovatel zdravotnických služeb očkování povinen zaznamenat (viz § 47 odst. 2 zákona o veřejném zdraví).

[40] Již z toho důvodu, že čestné prohlášení nemá k požadovaným skutečnostem vypovídací hodnotu, nemůže představovat doklad o takových skutečnostech.

[41] V kasační stížnosti stěžovatel poukázal na záznam správního orgánu ze dne 1. 9. 2011, kde je dle jeho slov napsáno, že lékařka sdělila, že nedošlo ke změně. Stěžovatel pak dále dovozuje, že pokud lékařka v březnu 2011 potvrdila, že dítě může být přijato do

pokračování

mateřské školy, nebude později v září 2011 tvrdit, že si má nějaké očkování doplnit. Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené tvrzení stěžovatele o záznamu z 1. 9. 2011 má návaznost na vyjádření lékařky ze dne 11. 3. 2011, které bylo zhodnoceno již výše. Vyjádření lékařky ze dne 11. 3. 2011 nepředstavuje doklad ve smyslu § 50 zákona o veřejném zdraví. Z toho, že stěžovatel o záznamu ze dne 1. 9. 2011 tvrdí, že obsahuje text, že nedošlo ke změně, nelze nijak dovozovat doložení zákonem požadovaných skutečností. V dané souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na hodnocení, které již učinil ve vztahu k předešlému řízení o přijetí stěžovatele do mateřské školy v rozsudku ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3 As 68/2013 - 77, kde uvedl: „žalovaný (na základě sdělení lékařky, že doklad o očkování bude připojen dodatečně) dne 1. 9. 2011 ověřil, že se stěžovatel k tomuto dni skutečně stanoveným očkováním nepodrobil.“

[42] V kasační stížnosti stěžovatel poukazoval na vyjádření MUDr. V. ze dne 29. 4. 2013. Uvedl, že doklad má vztah k jeho tvrzení, že si žádné očkování doplnit nemusel. Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud nevyhověl důkaznímu návrhu tímto vyjádřením MUDr. V. Městský soud jej pak ve svém rozhodnutí nehodnotil. Z tohoto důvodu se ani Nejvyšší správní soud nemůže vyjadřovat k hodnocení tohoto důkazu. Na základě kasačních námitek je však jeho povinností přezkoumat, zda se v souvislosti se zamítnutím tohoto důkazního návrhu nedopustil městský soud procesního pochybení, čemuž je věnována navazující část tohoto rozsudku.

IV. c) Opomenutý důkaz

[43] Ze záznamu jednání před městským soudem, které se uskutečnilo dne 24. 6. 2015, vyplynulo, že poté, co zástupkyně stěžovatele zjistila, že ve správním spise není založeno vyjádření MUDr. V. ze dne 29. 4. 2013, navrhla jím provést důkaz. Měla za to, že součástí správního spisu toto vyjádření mělo být. Vyjádření přiložila a je založeno na č. 1. 80 spisu městského soudu. Ve svém podání doručeném městskému dne 16. 6. 2015 (č. 1. 78 spisu městského soudu) sdělila, že navržené vyjádření má dokládat to, že stěžovatel může být do mateřské školy přijat. Z vyjádření též dovozuje, že lékařka nepožadovala, aby si měl stěžovatel později nějaké očkování doplnit. Městský soud na jednání dne 24. 6. 2015 vydal usnesení, jímž zamítl návrh na provedení zmíněného důkazu.

[44] Nejvyšší správní soud konstatuje, že soud nemusí provést veškeré navržené důkazy. Dle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede. Pokud ovšem soud některý důkazní návrh zamítne, musí být z jeho konečného rozhodnutí patrné, proč tak učinil. Nedostojí-li soud této své povinnosti, dopustí se vady řízení, která je v judikatuře Ústavního soudu označována jako opomenutý důkaz, kam spadá procesní situace, v nichž bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2006, sp. zn. II. ÚS 262/04; publikovaný pod č. N 208/43 SbNU 323).

[45] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z napadeného rozsudku nejsou patrné důvody, proč městský soud navržený důkaz vyjádřením MUDr. V. ze dne 29. 4. 2013 neprovedl, čímž se městský soud dopustil nezákonnosti. V novém řízení proto městský soud uvedené pochybení odstraní.

IV. d) *Námitka nekompletnosti správního spisu*

[46] V řízení před městským soudem zástupkyně stěžovatele namítla, že soudu předložený správní spis je nekompletní. Tvrdila, že správní řízení bylo zahájeno dne 20. 6. 2012, přičemž však předložený správní spis obsahuje listiny až po 19. 3. 2013. Dle jejích tvrzení vyplněný formulář žádosti o přijetí dítěte ze dne 19. 3. 2013 založený ve správním spise představuje doplnění žádosti ze dne 20. 6. 2012, kterou bylo řízení zahájeno.

[47] Městský soud ve svém rozsudku k danému s odkazem na § 34 odst. 2 školského zákona uvedl, že ředitel mateřské školy může přijmout žádost o přijetí dítěte od následujícího školního roku, tj. v projednávané věci k žádosti ze dne 19. 3. 2013 na školní rok 2013/2014. Dle městského soudu má znění § 34 odst. 2 školského zákona vyvracet tvrzení, že správní orgány rozhodovaly v posuzovaném řízení o žádosti ze dne 20. 6. 2012, tj. na předchozí školní rok. Městský soud uzavřel, že ředitelka mateřské školy správně posoudila žádost o přijetí ze dne 19. 3. 2013 podle jejího obsahu jako žádost o přijetí na následující školní rok.

[48] Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovatelovým námitkám směřujícím proti právě uvedenému hodnocení městského soudu.

[49] Dle § 34 odst. 2 školského zákona: *Ředitel mateřské školy stanoví v dohodě se zřizovatelem místo, termín a dobu pro podání žádostí o přijetí dětí k předškolnímu vzdělávání od následujícího školního roku a zveřejní je způsobem v místě obvyklým.*

[50] Nejvyšší správní soud konstatuje, že citovaný § 34 odst. 2 školského zákona reaguje na pravidelně se opakující situace, kdy nejstarší děti umístěné v mateřské škole nastupují od 1. září do základní školy. Na uvolněná místa je pak možno přijmout nové děti. Smyslem § 34 odst. 2 školského zákona je vytvoření transparentních a rovných podmínek pro podávání žádostí o přijetí dětí na takto uprázdněná místa. Citované ustanovení představuje součást mechanismu úpravy pravidelné každoroční hromadné obměny dětí v mateřských školách. Další smysl daného ustanovení lze spatřovat v tom, aby rodičům byla zajištěna reálná možnost požádat o přijetí dítěte (viz Rigel, F., Bahýřová, L., Kudrová, V., Moravec, O., Puškinová, M.: *Školský zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2014, s. 189 až 190).

[51] Velká část dětí přijatých do mateřských škol je přijata právě od začátku školního roku. Z § 34 odst. 2 školského zákona však nelze dovodit, že by dítě nemohlo být přijato od jiného data než začátku školního roku. Ostatně to, že dítě může být k předškolnímu vzdělávání přijato i v průběhu školního roku, se výslovně uvádí v § 34 odst. 7 školského zákona. Logickým předpokladem úpravy v § 34 odst. 7 školského zákona je i to, že žádost o přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání lze podat i v jiných termínech, než které byly stanoveny ředitelem mateřské školy dle § 34 odst. 2 školského zákona, a to v případě, že dítě má být přijato jindy než od následujícího školního roku.

[52] Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro vyhodnocení tvrzení o nekompletnosti správního spisu předloženého městskému soudu bylo třeba prověřit tvrzení o podání žádosti ze dne 20. 6. 2012, jejím obsahu a návazně též o tom, zda o ní bylo či nebylo rozhodnuto.

pokračování

[53] Pokud by se ukázalo být pravdivé stěžovatelovo tvrzení uvedené v kasační stížnosti, že v roce 2012 byla zahájena dvě řízení o přijetí stěžovatele do mateřské školy, přičemž druhé bylo zahájeno dne 20. 6. 2012 po nepřijetí stěžovatele na základě první žádosti, nemůže úvaha městského soudu obstát. Stěžovatel dále v kasační stížnosti uvedl, že ve druhém řízení žádal o přijetí ihned po vyřešení jím vznesené předběžné otázky. V případě, že by skutečně bylo řízení zahájeno dne 20. 6. 2012, žádost by směřovala k přijetí dítěte v průběhu školního roku, jak to § 34 odst. 7 umožňuje, a o takové žádosti by nebylo ke dni 19. 3. 2013 rozhodnuto, mělo by značnou relevanci tvrzení stěžovatele, že jeho žádost ze dne 19. 3. 2013 je doplněním předešlé žádosti ze dne 20. 6. 2012, obzvláště za situace, kdy se v horní části žádosti ze dne 19. 3. 2013 výslovně uvádí, že jde o „*doplnění k žádosti ze dne 20. 6. 2012*“. Předložený správní spis ani důkazy provedené před městským soudem však neumožnily posoudit, zda nastal či nenastal právě popsáný případ, kdy by tvrzení o doplnění žádosti mělo relevanci, resp. jaké byly relevantní okolnosti pro posouzení začátku řízení a potažmo i kompletnosti spisu.

[54] Stěžovatelem konkrétně popsáné pochybnosti o tom, zda byl soudu předložen spis, který cele dokumentuje proběhlé správní řízení, mají dopad i do toho, zda mohla být žaloba zodpovědně posouzena. Dosud nebylo vyjasněno, kdy bylo řízení zahájeno a zda ve spise nechybí listiny dokumentující jeho více než půlroční průběh, jak tvrdí stěžovatel. Tvrzení o podání žádosti o přijetí do mateřské školy dne 20. 6. 2012 stěžovatel v řízení před městským soudem dokládal potvrzením doručení ve smyslu § 2 odst. 5 vyhlášky č. 496/2004 Sb., o elektronických podatelkách [viz potvrzení o doručení od hlavního města Prahy (č. l. 112 až 113 spisu městského soudu)]. K danému před městským soudem (č. l. 112 spisu městského soudu) uvedl, že žádost poslal vedle samotné mateřské škole mj. Magistrátu hlavního města Prahy, jelikož mateřská škola nepotvrzovala přijetí elektronických podání.

[55] Závěry rozsudku městského soudu rekapitulované v bodě [47] shora Nejvyšší správní soud nemohl akceptovat, jelikož městský soud nezjišťoval relevantní skutkové okolnosti (nezjišťoval, zda byla žádost dne 20. 6. 2012 podána, jaký byl její obsah a zda, případně jak o ní bylo rozhodnuto) a jelikož vycházel z toho, že žádosti o přijetí k předškolnímu vzdělávání se podávají na příští školní rok, což nemusí platit vždy.

[56] Nejvyšší správní soud nemůže na tomto místě pro nedostatek zjištění městského soudu posoudit, zda byl předložený správní spis kompletní a zda žádost ze dne 19. 3. 2013 představovala či nepředstavovala doplnění tvrzené žádosti ze dne 20. 6. 2012. Městský soud tak bude v dalším řízení povinen vyvinout aktivitu za účelem zjištění okolností, zda bylo nějaké řízení o přijetí stěžovatele zahájeno dne 20. 6. 2012 a zda je či není žádost ze dne 19. 3. 2013 jejím doplněním.

IV. e) Tvrzení o tom, že stěžovatel měl kontraindikace, když byl malý

[57] V kasační stížnosti je uvedeno tvrzení, že stěžovatel nebyl jako malý z důvodů kontraindikací očkovan. Nejvyšší správní soud konstatuje, že určení „jako malý“ je neurčité, nicméně stěžovatel v kasační stížnosti zmínil, že jeho kontraindikace v roce 2009 nebyly zpochybněny. Lze dodat, že v odvolání proti rozhodnutí ředitelky mateřské školy stěžovatel zmínil, že v průběhu března až června 2009 (stěžovatel je narozen v září 2008) lékařka pětkrát rozhodla o nemoci a dle stěžovatele tedy i o kontraindikaci k očkování.

V odvolání je též zmíněno, že stěžovatel byl 7 týdnů po narození hospitalizován s černým kašlem.

[58] Nejvyšší správní soud konstatuje, že hodnocení, zda jsou dány a řádně doloženy kontraindikace, se provádí v čase, v němž je vydáváno rozhodnutí o přijetí či nepřijetí dítěte do mateřské školy. Kontraindikace k očkování je proto nutno doložit k aktuálnímu stavu při podání žádosti o přijetí dítěte do školy, případně v průběhu správního řízení. Tvzení, že stěžovatel měl kontraindikace, když byl malý, není pro výsledek řízení určující, podstatné bylo hodnocení aktuálního stavu při správním rozhodování.

IV. f) Tvzení o pochybení lékařky

[59] Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na postup lékařky Ř., s nímž vyjádřil nesouhlas. Uvedl, že lékařka má stále za to, že dítěti očkování nechybí, i když ho neočkovala, žádné očkování mu dle stěžovatele nenavrhne a nevydá mu ani doklad ke kontraindikacím. Stěžovatel rovněž uvedl, že lékařka jej v roce 2010 odmítla očkovat a dát informace k očkování s tím, že si je má rodič zajistit sám. Dle stěžovatele lékařka tvrdila, že není kompetentní očkovací schéma sestavit, a od roku 2011 odmítá vydat jakýkoli doklad k očkování nebo se o očkování bavit. Stěžovatel má za to, že lékařka má neprůkaznou dokumentaci, uvedl pak i další výhrady proti jejímu postupu.

[60] Nejvyšší správní soud v reakci na tato tvzení v kasační stížnosti považuje za vhodné zdůraznit, že v nynější věci se posuzuje řízení o přijetí dítěte do mateřské školy. V takovém řízení ředitel mateřské školy posuzuje žádost o přijetí dítěte. Součástí posuzování je hodnocení, zda byl naplněn § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, tj. zda bylo doloženo, že se dítě podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, nebo má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Jde o objektivně stanovená kritéria, která mají za cíl chránit zdraví dětí v mateřské škole, a úkolem ředitele školy je ověřit, že byla naplněna.

[61] Řediteli mateřské školy nebyla svěřena kontrolní, dozorová či nápravná oprávnění ve vztahu k poskytovatelům zdravotních služeb. Z tohoto důvodu nebyla ředitelka školy oprávněna jakkoli řešit stěžovatelovy výhrady proti postupu jeho lékařky. Ředitel školy je oprávněn pouze ověřit, zda žadatel o přijetí do mateřské školy naplnil zákonné požadavky, mezi něž patří i podmínky objektivně stanovené v § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví. Stěžovatelovy výhrady proti postupu lékařky nemohou nahradit doklad o očkování, imunitě či trvalé kontraindikaci.

[62] Žalovaný jako odvolací orgán v řízení o odvolání proti rozhodnutí ředitele mateřské školy o nepřijetí dítěte pouze přezkoumává odvoláním napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení. Postup odvolacího orgánu je stanoven v § 89 odst. 2, věť první, správního řádu, dle níž: *[o]dvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.* Vzhledem k tomu, že žalovaný přezkoumává rozhodnutí ředitele mateřské školy a předcházející řízení před ředitelem mateřské školy, a k tomu, že ředitel mateřské školy není oprávněn řešit stěžovatelovy výhrady proti postupu jeho lékařky, jsou naznačené výhrady proti postupu lékařky v řízení o odvolání nepodstatné i pro žalovaného. Ani žalovaný nebyl nadán v řízení o odvolání proti rozhodnutí o nepřijetí stěžovatele do mateřské školy

pokračování

kontrolními, dozorovými či nápravnými oprávněními ve vztahu k poskytovatelům zdravotní péče.

[63] Státní dozor na úseku veřejného zdraví vykonávají dle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví krajské hygienické stanice, pokud není stanovena příslušnost Ministerstva zdravotnictví. Krajské hygienické stanice též dle § 82 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví vykonávají státní zdravotní dozor nad dodržováním zákazů a plněním dalších povinností stanovených zákonem o ochraně veřejného zdraví k ochraně veřejného zdraví. Mezi takové povinnosti patří i povinnost poskytovatelů zdravotních služeb dle § 45 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, dle něhož mají tito poskytovatelé povinnost zajistit a provést mj. pravidelná, zvláštní a mimořádná očkování. Za porušení povinností dle zákona o ochraně veřejného zdraví bylo možno uložit pokutu dle § 92 zákona o ochraně veřejného zdraví [dle tohoto zákona účinného v současné době pak lze poukázat např. na § 92k odst. 2 písm. c)]. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že uvedené dozorové a nápravné pravomoci nemá ani ředitel mateřské školy, ani žalovaný v řízení o odvolání proti rozhodnutí ředitele mateřské školy o nepřijetí dítěte.

[64] V případě nespokojenosti s postupem jeho lékařky se stěžovateli nabízí možnost výběru jiného poskytovatele zdravotních služeb. Právo pojištěnce na výběr poskytovatele zdravotních služeb je zakotveno v § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[65] Lze shrnout, že řediteli mateřské školy ani žalovanému v řízení o odvolání proti rozhodnutí o nepřijetí dítěte do mateřské školy nejsou dány právní prostředky, aby mohl řešit výhrady proti postupu lékařky. Jejich úkolem je v daném ohledu pouze ověření splnění zákonných podmínek pro přijetí dítěte. Stěžovateli se tak nabízela především možnost výběru jiného poskytovatele zdravotních služeb.

IV. g) Přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, výhrady stěžovatele vůči nálezu Ústavního soudu

[66] Městský soud shledal, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné. Stěžovatel se s tímto názorem neztotožnil a má za to, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož z něj nelze seznat, kdo byli účastníci řízení a kdo je rozhodnutím zavázán.

[67] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z rozhodnutí žalovaného je zcela jednoznačně patrné, že účastníkem řízení byl nezletilý P. H., nar. X, (tj. stěžovatel) zastoupený svou matkou Ing. J. H. Nedůvodná je proto kasační námitka, dle níž z rozhodnutí nelze seznat, kdo byl účastníkem řízení.

[68] V souvislosti s tvrzením o tom, že z rozhodnutí žalovaného není patrné, kdo je jím vázán, dovozovala, že pokud žalovaný došel k závěru, že lékařka pochybila, měl sám „zjednat nápravu a být vázán rozhodnutím“. K nedůvodnosti této námítky Nejvyšší správní soud odkazuje na výše vyložené, zejména bod [62] tohoto rozsudku.

[69] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného stěžovatelka dovozuje též z toho, že žalovaný na jednu stranu označil vyjádření lékařky ze dne 11. 3. 2011 za vnitřně rozporné, na druhou stranu však nikdy prostřednictvím svého zdravotního odboru

nevydal stanovisko, že vyjádření lékařky je skutečně rozporné a že lékařka tedy pochybila. V uvedeném stěžovateli spatřuje vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí.

[70] Nejvyšší správní soud v rozhodnutí žalovaného vnitřní rozpornost neshledal. V rozhodnutí o odvolání žalovaný přezkoumával, zda ředitelka školy správně vyhodnotila, zda stěžovatel vyjádřením lékařky ze dne 11. 3. 2011 doložil splnění podmínek pro přijetí do mateřské školy stanovených v § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví. Dospěl přitom k závěru, že splnění podmínek doloženo nebylo a že ředitelka mateřské školy nepochybila v hodnocení vyjádření lékařky ze dne 11. 3. 2011. Pro řízení o odvolání proti rozhodnutí ředitele mateřské školy nemusí žalovaný vydávat nějaké samostatné stanovisko, v němž by uvedl, že stěžovatelem předložený doklad je vnitřně rozporný. Žalovaný postupoval zcela správně, když své hodnocení uvedl v odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Povinností žalovaného nebylo ani zajišťovat náhradní doklad. Doložení toho, že byly splněny zákonné podmínky pro přijetí do mateřské školy, bylo na stěžovateli. Toho, že vyjádření lékařky ze dne 11. 3. 2011 je nedostatečné, si mohl být stěžovatel vědom z předchozího řízení, kde bylo rovněž rozhodnuto o tom, že se do mateřské školy nepřijímá. Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo (viz rozsudek ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3 As 68/2013 - 77), že již v předchozím správním řízení stěžovatel předkládal uvedené vyjádření lékařky ze dne 11. 3. 2011.

[71] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatel spatřuje dále v tom, že nebylo zjištěno, proč ředitelka školy vyžaduje očkování od dětí, ale nevyžaduje jej od sebe či od personálu mateřské školy. Dle stěžovatele by přitom měli v případě povinného očkování být očkováni primárně dospělí. Ani tato námitka není důvodná.

[72] Správní orgány poukazovaly na § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, který jednoznačně stanovuje jako podmínku pro přijetí dítěte do mateřské školy to, že se dítě podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, nebo to, že má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány se zaměřily na zákonné ustanovení, které na řešený případ plně dopadá. Zkoumaly, zda byly zákonné požadavky naplněny. Pro věc rozhodný § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví vůbec nepojednává o očkování personálu školy, z hlediska naplnění požadavků v tomto ustanovení je otázka očkování personálu mateřské školy irelevantní, a správní orgány ji tudíž nemusely vůbec posuzovat.

[73] Tvrzení o vhodnosti požadavku na očkování též personálu mateřské školy za situace, kdy se zákon věnuje očkování dětí, které mají být do mateřské školy přijaty, směřuje ke vhodnosti či nevhodnosti současné podoby zákonné úpravy. Nic však nemění na podobě a normativním dosahu takové regulace a její závaznosti pro správní orgány i stěžovatele.

[74] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že Ústavnímu soudu, který posuzoval soulad § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví s ústavním pořádkem, byly předloženy argumenty o očkování personálu předškolních zařízení (viz bod 36. nálezu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 16/14, kde veřejná ochránkyně práv uvedla, že se nezdá, že by právní úprava zajišťovala ochranu dětí také tím, že by povinnost očkování ukládala rovněž personálu vzdělávacích zařízení; dále bod 46. uvedeného nálezu, dle něhož prof. MUDr. J. J., CSc., sdělil, že ohrožení dospělým personálem mateřské školy je sice teoreticky možné,

pokračování

ale vysoce nepravděpodobné, jelikož personál byl v minulosti v naprosté většině případů očkovan, resp. přeočkován v dětském věku, riziko je tedy minimální, vyloučit je ale nelze). Ústavní soud i při znalosti těchto argumentů zamítl návrh na zrušení § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, byť ve svém odlišném stanovisku soudkyně Ústavního soudu JUDr. Kateřina Šimáčková kritizovala, že stranou pozornosti textu nálezu zůstalo vyjádření veřejné ochránkyně práv, že právní úprava se v souvislosti s předškolním vzděláváním zabývá očkovaním dětí, avšak vůbec nezajišťuje ochranu dětí také tím, že by bezvýjimečnou povinnost očkování obdobně ukládala rovněž personálu předškolních vzdělávacích zařízení (viz bod 11. odlišného stanoviska k nálezu Pl. ÚS 16/14). Nejvyšší správní soud vychází z toho, že názorová většina Ústavního soudu shledala úpravu v § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví za racionální prostředek dosažení legitimního cíle v podobě ochrany veřejného zdraví, zejména zdraví dětí (viz body 101. až 106. nálezu). Za podstatný pak Ústavní soud považoval prvek solidarity mezi dětmi, které očkovány být mohou a které svým očkovaním do určité míry chrání i děti, které očkovány být nemohou, dále pak mezinárodní srovnání české úpravy s francouzskou úpravou. Z nálezu se pak implicitně jeví, že očkování personálu nebylo pro rozhodování Ústavního soudu určující ve srovnání s očkovaním dětí a že tato otázka očkování personálu nebyla na překážku ústavnosti (a v jejím rámci i racionality) ust. § 50 zákona o veřejném zdraví.

[75] Nejvyšší správní soud pak může shrnout, že tvrzení o tom, že zákon o ochraně veřejného zdraví neklade na personál předškolních zařízení obdobné požadavky jako na děti, které mají být do těchto zařízení přijaty, je argumentem o vhodnosti či racionálnosti stávající právní úpravy. S ohledem na dělbu moci ve státě nebylo úkolem správních orgánů posuzovat, zda výsledek činnosti zákonodárné moci a normotvorby obecně byl vhodný či racionální. Jejich povinností bylo jasné zákonné ustanovení aplikovat. Navíc následně Ústavní soud, jemuž byly obdobné argumenty předloženy a který byl v řízení o ústavnosti zákonného ustanovení k posouzení takových argumentů příslušný, neshledal jejich relevanci.

[76] Stěžovatel v kasační stížnosti zmínil, že úvaha Ústavního soudu uvedená v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 16/14 o proočkovanosti a tím dosažené kolektivní imunitě je zmatečná a chybná. Nejvyšší správní soud konstatuje, že mu nepřísluší jakkoli přezkoumávat rozhodnutí Ústavního soudu. Nejvyšší správní soud vychází ze závěru Ústavního soudu, který neshledal § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví v rozporu s ústavním pořádkem. V řízení před soudy ve správním soudnictví, tím méně pak v řízení před správními orgány, není prostor pro jakýkoli přezkum nálezů Ústavního soudu.

V. Závěr a náklady řízení

[77] Nejvyšší správní soud přisvědčil dvěma kasačním námitkám [viz části IV. c) a IV. d) tohoto rozsudku]. Kasační stížnost je proto důvodná a Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[78] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém řízení (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejso**u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu